

bao nhiêu ?

— Thưa, 16. trên 20.

— Giờ đây hai anh đã hiểu tại sao ông tổng giám đốc chọn hai anh hôm nay. Quan sát là căn bản của nghề nghiệp, hai anh có điểm quan sát suýt soát nhau, lại là bạn của nhau nên đã hội đủ điều kiện để hợp thành một ê-kíp. Tuy nhiên, trước khi kết hai anh thành một ê-kíp hoạt động chặt chẽ ở hải ngoại, tôi cần trực nghiệm xem về thực hành hai anh có giỏi bằng lý thuyết không. Các anh đã khám phá ra cây kim chạy lung tung khi xe đến gần đường dây điện cao thế, đó là một sự nhận xét sáng suốt. Nhân danh trưởng đoàn huấn luyện tôi sẽ cho hai anh điếm tối đa, và tôi sẽ đề nghị với ông tổng giám đốc phái hai anh qua châu Âu trong những ngày sắp tới.

Những lời của đại tá Văn Bình như điều a-phiến thơm ròn cháy xèo xèo trên mặt lẩu và tỏa thành luồng khói ngào ngạt ngấm sâu vào tạng phủ Z. 370. Hắn không nghiện thuốc phiện, nhưng đã biết rõ giá trị của Phù Dung tiên tử mỗi khi tâm thần bất loạn. Cơ đau bụng đang hoành hành làm bỏ hôi đồ ra như tằm, tưởng có thể đứt ruột mà chết, nhưng chỉ cần rít một hơi khói ngấn là.. ô ro voa... đã biến đau mất. Những đêm hẹn hò với

người đẹp căng dài nếu không có sự trợ giúp của nữ thần Phù Dung thì hầu đã đi đời nhà ma. Hắn đang ghét cay ghét đắng «ông đại tá» kénh kiệu và hiềm ác bỗng dưng ra mền yêu, và trước mặt hắn «ông đại tá» trở nên bình dân và nhân hậu hơn những người bình dân và nhân hậu số dách mà hắn đã gặp trong cuộc đời bành bồng...

Z. 370 muốn nhảy tới ôm hôn Văn Bình theo kiểu hôn của các lãnh tụ phía sau bức màn sắt. Hôn và nói tha thiết «tôi đã hiểu lầm anh, suýt nữa tôi coi anh là kẻ thù, tôi không ngờ anh lại là ân nhân của tôi, tôi xin cảm ơn anh, cảm ơn anh..»

Tiếng ho khúc khắc của ông tổng giám đốc Sở Mật vụ đã lời Z. 370 ra khỏi cơn mộng đẹp. Ông Hoàng đeo cặp mực kính dày cộm lên mắt, đưa bàn tay che miệng, và ho từng tràng, từng tràng... Tội nghiệp.. có lẽ ông già lao tâm lao lực quá độ nên mắc bệnh ho lao. Với cái thân hình nhỏ thó, ốm yếu và xanh mét như tàu lá chuối này thì vi trùng Koch tha hồ làm thịt. Z. 370 cảm thấy kính mền ông Hoàng vô tận. Cha hắn đã qui tiên từ lâu, giá cha hắn còn sống, hắn cũng không kính mền bằng ông Hoàng..

— Thôi, cuộc sát hạch đến đây là xong, các anh còn điều gì thắc mắc cần hỏi nữa không? Nếu

không, chúng ta có thể giải tán.

Văn Bình vẫn nói bằng giọng đều đều, không thay đổi, nhưng Z. 370 lại cảm thấy một cái gì khác lạ. Người ta bảo đó là giác quan thứ sáu. Tại sao đại tá Văn Bình lại đề cập đến những «điều gì thắc mắc cần hỏi nữa»? Z. 370 cố moi trong óc để tìm một kẻ hở. Không, suốt lộ trình từ cầu xi-măng Phan thanh Giải đến gầu nghĩa trang quân đội trên xa lộ Biên hòa, hắn đã tuân theo mọi điều chỉ dẫn trong công tác vụ. Hắn đã thận trọng không lưu lại một kẻ hở còn con nào.

Khi chiếc DS bắt đầu rời đường phố Dakao tấp nập khách bộ hành và xe hai bánh Z.370 đã không quên nhìn kính chiếu hậu. Hắn đậu lại trước một quán giải khát ven đường, giả vờ vào uống ly cà phê nóng, kỳ thật để kiểm soát an ninh. Tuy thùng xăng còn đầy quá nửa, và áp lực lốp xe được coi lại cẩn thận trong ga-ra hồi chiều, Z. 370 vẫn tạt vào trạm xăng xa lộ để đổ đầy xăng và đo lại bốn hành. Xong đâu đấy hắn mới thực sự lên đường. Dọc đường, tùy theo sự báo hiệu của cây kim tâm-tuyến hắn đã ngừng lại nhiều lần, và nhiều lần đã lái chiếc DS còng kênh vào những con đường nhỏ. Hai bên xa lộ Biên hòa có rất ít đường lớn, nhưng đường nhỏ thì hằng hà sa số; có những con đường chỉ vừa

xoắn cho xe bò lạch lạch qua, lại có những con đường ngắn thun lùn, cày chưa được hai ba trăm mét thì hết, Z. 370 phải phóng bừa xuống ruộng, leo lên mặt lộ và chạy quanh quẩn như tài xế mắc bệnh dở hơi.

— Thế nào anh 370, chúng ta giải tán nhé!

Z. 370 nhìn sang bên trái. Phạm Du vẫn nghênh ngang bắt chân chữ ngũ chẳng nói nửa lời. Nhưng đến khi ông Hoàng đứng dậy. «ông đại tá» khệnh khạng xô cửa Quán Rùa Phạm Du mới bỏ chân xuống đất. Giọng hắn vang rân:

— Thông thả.

Z. 370 tái mặt.

Dưới thời dân chủ, tội khi quân không còn nữa, nhưng nhân viên hạng bét hỗn xược với ông tổng giám đốc quyền to hơn vua ngày xưa thì bị đuổi ra khỏi Sở như chơi. Chắc Phạm Du mắc bệnh điên tàng nên mới dám gọi ông Hoàng và đại tá Văn Bình một cách xách mé.

Ông Hoàng quay đầu lại.

Văn Bình ném điếu Salem xuống, sáng giọng:

— Anh vừa có một thái độ không thể tha thứ.

Đó là thái độ bất kính đối với ông tổng giám đốc. Đúng 8 giờ sáng mai, anh phải đến trình diện tại văn phòng giám thị của trường.

Phạm Du nghiêm mặt :

— Thưa anh, tôi có thái độ bất kính này là vì ;
súng co súng trong tay, tôi còn...

Z. 370 bước xéo qua, bịt miệng Phạm Du. Sự
điên tàng của Phạm Du đã lên tới cực độ. Hắn
không thể khoan tay đứng nghe thằng bạn dở
người vượt râu cộp găm.

Nhưng Z. 370 đã phản ứng quá chậm. Đại tá
Văn Bình đã quắc mắt, giọng đầy đe dọa :

— Phiền anh lặp lại, tôi nghe không rõ

Phạm Du cười khẩy :

— Anh đã nghe rõ, rất rõ, nhưng nếu anh giả
vờ lãng tai thì tôi xin nhắc lại hầu anh. Nếu tôi
có súng trong tay, tôi sẽ không ngần ngại choang
cho ông già đang ngồi trước mặt kia một phát.

— Chà, anh định hạ sát ông tổng giám đốc.
Súng đây, anh dám bóp cò không ?

«Ông đại tá» vút khẩu súng lục trái khế
xuống mặt bàn. Cái đĩa bằng sành sứ mẻ được
dùng đựng làn xi-gà bị lật úp trở bần bần tung
tóc. Phạm Du lượm khẩu súng, quay tròn trong
tay rồi nói :

— Anh thử khả năng quan sát chúng tôi và
chúng tôi đã chứng tỏ là không đến nỗi quá ngu
muội. Anh đưa súng cho tôi làm gì ? Không lẽ anh

buộc tôi phải bắn què chân một đồng nghiệp ?

Ông Hoàng đang bận bịu với miếng da trấu
và cặp kiếng cận thị dày cộm nghe Phạm Du nói
hống phạ lên cười. Tiếng cười của ông đơm về
trong trẻo của người tứ tuần, chứ không khô khan
như của thành phần lão ông đã hết ướm át và
sống động. Lạ thay, tiếng cười của ông cũng đơm
về kiêu ngạo rí rớm về kiêu ngạo của giới thanh
niên còn quyến luyến rượu sâm-banh và mông ngực
đàn bà căng cứng. Những chi tiết trái khoáy này
không thể có được ở một lãnh tụ điệp báo già nua
khả kính đầy đức độ như ông tổng giám đốc Hoàng.

Tiếng cười hoang toàng của ông Hoàng không
làm Phạm Du sững sốt. Nhưng Z. 370 lại sững
sốt. Như người bưng tỉnh cơn ác mộng, hắn ngáy
người vênh tai nghe mọi âm thanh trong phòng.

Ông Hoàng cười một tràng dài rồi vút điếu
xi-gà Ha-van xuống đất, đồng thời lấy thuốc lá
châm hút bằng dĩa điệu khoái trá. «Ông đại tá»
cũng cười rộ rồi đập bàn tay ketchù vào vai Phạm
Du ra vẻ thân mật. Không rõ «ông đại tá» quá vui
nên quên giữ gìn hay vì ông chủ tâm mà cái đập
vai trở thành miếng át-emi lợi hại khiến Phạm Du
nhấn nhó. Cử chỉ nhẹ nhàng và hồn nhiên này ngụ
ý bảo Phạm Du rằng «ông đại tá» là cao thủ võ lâm.

dùng lộn xộn mà toi mạng có ngày.

Z. 370 vụt hiểu tại sao ông Hoàng cười, Phạm Du cười và đại tá Văn Bình cười.

Họ cười vì ông Hoàng ở trong Quán Rùa không phải là ông Hoàng thật. Mà là ông Hoàng giả. Từ lâu Z. 370 đã nghe nói đến một ban trong Sở Mật vụ được gọi là ban Đảo Vụ, gồm một số nhân viên nam nữ không tên, không mặt, không dĩ vãng; sứ mạng của các nhân viên này là đội lột các thủ lĩnh cao cấp của Sở hoặc của quốc gia. 370 chỉ biết ban Đảo vụ là một bộ phận của Sở do ông Hoàng và nữ bí thư Nguyễn Hương trực tiếp điều khiển, song không biết nó tọa lạc tại đâu, trong tổng hành doanh ở đại lộ Nguyễn Huệ hay ở một địa chỉ kín đáo nào trong thành phố, và nó gồm bao nhiêu nhân viên. Hắn được một đồng nghiệp bép sếp tiết lộ rằng riêng về ông tổng giám đốc ban Đảo Vụ có thể cung cấp cả chục; nếu những ông Hoàng giả này xếp hàng cho nhân viên «đãi sạn tìm vàng» thì không ai có hy vọng phân biệt được hư thực ngay trong những phút đầu tiên. Tuy được nghe như vậy, Z. 370 chỉ dám giấu kín trong lòng, hắn không hỏi thêm vì sợ sự bép xép của gã đồng nghiệp là một dụng ý của ông tổng giám đốc muốn dò xét nắn.

Văn Bình quay sang Z. 370 :

— Anh thấy sao? giống được bao nhiêu phần trăm?

Z. 370 nuốt nước bọt :

— Thưa, mãi đến phút này tôi mới biết ông Hoàng ngồi trước mặt là ông Hoàng giả. Tôi xin thú thật là đã lầm lẫn.

Văn Bình nói :

— Không sao. Nếu anh nói khác, anh sẽ làm mất cảm tình của tôi đối với anh. Không riêng anh, mọi nhân viên trong Sở đều lầm. Từ trước đến nay, chưa khóa sinh Hồng Đào nào khám phá ra ông Hoàng giả. Anh Phạm Du là khóa sinh duy nhất. Tài quán sát bén nhạy của anh Phạm Du đáng cho anh được thăng cấp. Bắt đầu từ hôm nay, anh Phạm Du sẽ được ghi tên vào danh sách Z. Nhân danh ông tổng giám đốc, tôi xin đặt bí số cho anh Phạm Du là Z. 371. Z. 371, anh bằng lòng không?

Phạm Du đáp .

— Cám ơn anh.

Văn Bình lại hỏi Z. 370 :

— Tôi cần hỏi anh một điều quan trọng. Anh đã biết ông Hoàng này là ông Hoàng giả. Yêu cầu anh trình bày những lý do đã dẫn Z. 371 đến kết luận ấy.

Z. 370 đáp :

— Thưa... vấn đề quan sát tướng mạo đã được giảng dạy cặn kẽ trong những ngày đầu tiên tại trường. Về ông tổng giám đốc, các huấn luyện viên đã an cần dặn rằng điểm độc đáo là ông Hoàng chuyên hút xi-gà An-lăm-bra, song không phải thứ An-lăm-bra lai căng vẫn tại Mani, mà phải là An-lăm-bra sản xuất tại chính thủ đô Havana. Thứ xi-gà này được thừa riêng, nên cỡ dài của nó dài hơn xi-gà An-lăm-bra bầy bán trên thị trường đúng 3 phân tây, và đường kính của nó cũng lớn hơn 5 li. Nếu óc tôi không đặc sệt như hắc ín tôi đã có thể nhận diện được ngay ông Hoàng giả.

Chậm còn hơn không. Anh đâu đến rồi kìa. Xi-gà An-lăm-bra mới là đặc điểm thứ nhất, còn đặc điểm thứ nhì?

— Thưa... đều làm tôi hơi bối rối ngay sau khi vào đây là cái quần tây của ông tổng giám đốc, nhưng...

— Có, tôi đã khám phá ra những nét lẩn khuất trên mặt anh. Cái quần của ông tổng giám đốc bằng hàng sọc phải không? Vì trong bài dạy tại trường, các huấn luyện viên đã nói rằng ông tổng giám đốc chỉ thích mặc hàng trơn...

— Thưa, các huấn luyện viên nói rằng ông

Hoàng thích mặc hàng trơn, chứ không xác định rằng ông Hoàng chỉ thích mặc hàng trơn. Các huấn luyện viên cũng không nói rõ là ông Hoàng có bao nhiêu cái quần trong khi về cà-vạt ông chỉ có hai. Sở dĩ tôi hơi bối rối là vì ông Hoàng mặc quần ông hẹp, khoảng 18, 50 phân gì đó; theo lời các huấn luyện viên, ông Hoàng mặc ông chân voi nghĩa là từ 25 phân đến 30 phân.

— Giỏi. Giỏi lắm.

Người vừa cất tiếng khen ngợi Z. 370 không phải là đại tá Văn Bình. Ông Hoàng giả đã thụt lùi vào góc phòng, cặp kiếng cận thị trễ xuống sống mũi, điều thuốc mới đốt ngất ngưỡng trên môi. Trong khi ấy, ông Hoàng thật, thật trăm phần trăm, từ từ xô cửa hậu bước vào, cùng đi với ông cơ chàng «sếu vườn» Lê Diệp.

Không cần quan sát tướng mạo và y phục của người mời vào phòng, Phạm Du và Z. 370 đã biết là ông tổng giám đốc chính hiệu. Vì ông Hoàng thật cũng giống ông Hoàng giả về chiều cao, chiều ngang, về gương mặt, và y phục, nhưng về lối nhìn, và lối nói thì khác hẳn. Cũng lối nhìn bình thần của người tiểu chức hưu trí khiêm tốn, song lối nhìn của ông Hoàng sắc sảo hơn, oai vệ hơn lối nhìn của người nhân viên ban Đáo Vụ đội 100

ông. Và cũng lời nói từ tốn, nhỏ nhẹ song lời nói của ông Hoàng lại làm mọi người run sợ, kính nể.

Ông tổng giám đốc ngồi xuống ghế đã được kéo sẵn. Nhân viên Đào vụ đội lối ông đã lĩnh ra ngoài cùng với Lê Diệp. Trong phòng chỉ còn lại đại tá Văn Bình và hai khóa sinh Hồng Đào, Z. 370 và Z. 371.

Thấy họ vẫn đứng sừng sững, ông tổng giám đốc khoát tay, giọng hiền hậu :

— Các anh ngồi xuống. Tôi cần nói chuyện với các anh một lát.

Z. 370 rón rén đặt móng xuống mặt ghế gỗ. Những khi vào vũ trường hoặc nơi liêu khiển xác thịt, hẳn thường khoái buông mình thật mạnh. Ghế đệm ở những chốn mua vui này thật êm, càng dẫn đi thật mạnh chừng nào càng êm ái chừng nấy. Giới ăn chơi sành sỏi như hẳn rất ghét ghế gỗ hoặc xa lông cứng đét vì như vậy thân thể đã mệt mỏi sẽ mệt mỏi thêm, tâm thần cần được tĩnh dưỡng lại bị hành hạ dữ dội. Nhưng ở trong Quán Rua, Z. 370 không dám tận hưởng khoái lạc, hẳn ngồi nhẹ nhẹ, hết sức nhẹ nhẹ để biểu lộ sự tôn kính đối với ông tổng giám đốc.

Nhưng ông tổng giám đốc đã nói :

— Anh cứ ngồi thật mạnh, ngồi thật mạnh

dùng rụi rề ại cá. Tôi biết tính anh nên đã cho lót đệm trên ghế.

Z. 370 giật mình đánh thót. Có lẽ từ nãy đến giờ hẳn mơ ngủ. Vì ngay sau khi vào phòng hẳn đã nhìn chung quanh và thấy rõ cái ghế dài đặt trước bàn ăn là bằng gỗ mộc bản thủ. Cái nệm màu hồng gọi cảm này được đặt trên mặt ghế từ lúc nào ?

Tuy nhiên, điều làm hẳn giật mình đánh thót không phải là sự xuất hiện như có phép thuật của tấm nệm êm bàn tọa.

Mà là lời nói ma xó của ông Hoàng, tổng giám đốc. Hẳn dinh ninh cái thú nên dit thật mạnh xuống xa lông trong xóm yên hoa chỉ có một mình hẳn biết cho riêng hẳn. Hẳn không ngờ một chi tiết bé nhỏ và vô nghĩa như thế lại được Sở Mật Vụ am tường và đệ trình lên ông tổng giám đốc. Sự kiện này có nghĩa là ông Hoàng đã biết... đã biết những điều hẳn tưởng là ông không biết.

Ông Hoàng nói qua làn khói thuốc xì gà thơm phức :

— Cuộc trải nghiệm đêm nay là môn sát hạch cuối cùng của khóa huấn luyện. Tuần tới anh có thể lên đường ra ngoại quốc. Đêm nay, tôi muốn trao cho hai anh một điệp vụ mới. Điệp vụ

này là sự khai triển thành tích và kinh nghiệm của hai anh trong việc rượt bắt bằng vô tuyến điện và phương pháp trắc giác.

Ngừng một phút, ông tổng giám đốc tiếp :

— Từ đêm nay trở đi là giai đoạn thực hành thật sự. Nhiệm vụ của hai anh là dùng vô tuyến điện để khám phá ra con đường FM của địch.

Z. 370 đánh bạo hỏi :

— Thưa, con đường này ở ngoại quốc hay A... ?

— Nó ở ngay trên lãnh thổ ta. Và địch mà tôi nói ở đây là GRU số viết.

III

Lộ trình F. M.

NHỮNG người sành nghe âm nhạc không thể không biết đến làn sóng điện FM phát ra âm thanh nổi. Những người sành nghe âm nhạc ở Việt Nam càng quan tâm nhiều hơn đến danh danh từ FM vì ở đây chỉ có một đài FM-stéreo duy nhất của quân đội Mỹ

Danh từ FM đối với Z. 370 còn có một ý nghĩa khác hơn nữa. Trong đời hoạt động do thám, hần từng tiếp xúc với mật báo viên ở Âu châu nhiều lần và lần nào hần cũng khóa lắp cuộc trò chuyện bằng cách mở đài phát thanh FM. Lâu dần hần nghe quen đài FM, nên mỗi khi vào phòng riêng với đàn bà đẹp, thiêu âm nhạc FM-stéreo hần không tài nào làm tình hăng say được nữa.

Điện vụ ông Hoàng trao cho hần dường như